

Τι κόπος δὲν ἐτράβησα καὶ πόσας συγχρήσεις!...
 μὲ τὸν Ζαήμεν ἄρχισα ἐὰν συντηρήσεις,
 κ' εἰς δὴλα ἄσφυκώσαμε, κ' ὡς τῶρα μόνον σ' ἔνα,
 τῶν βοσκοσίμων τῶν γαϊδῶν, δὲν συμφρονεῖ μ' ἔμενα,
 γηαὶ καθέντας σύμμαχος ἀπὸ τοῦ δασυήους
 θέλει κ' οἱ φίλοι του παχέως
 μέσα σὲ γαίτες τῆς Ἀρχῆς
 νὰ βίσουν βοσκοσίμων.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκαμα... κ' ἐξήστραφα κ' ἐβρόντησα,
 γὰρ Μίοντες καὶ Μίνιλιχες ρυθήμερον ἐφρόντισα,
 γὰρ θώρακας θωρακιστῶν, γὰρ γὰρ τηλεβόλα,
 καὶ Στρατηγὸς ἐπρόβαλα καὶ Νάισαρχος κ' ἀπ' ἑλα,
 κ' ἐρῶντικα τοῦ Θεοδοσίου μὲ τῆν «Ἡμερησία»
 γηαὶ φωνάζει πῶς κ' ἐγὼ δὲν ἔγνα θυσία.

Δούλος πιστὸς ἐφάνηκα σ' ἀγαπημένο κόμμα,
 τὸ τίλατον ποῦ μοῦδωσαν δὲν τὸκρυφα σ'ὸ χῶμα.
 Τοὺς Γιββελίους ἤρωσα μαζί μὲ τοὺς Γουέλφους
 κ' ἐχόρτασα τῶν μὲν καὶ δὲ τῆς ἀδελφαικῆς κοιλίας,
 κ' ἀφῆνον τὸν Σιμόπουλο κ' ἔλους τοὺς συναδέλφους
 τῶν φίλων νὰ τελεωφύουνε τῆς εὐκολίας δουλείας.

Ἄφρησα καὶ τὸν Λομβάρδο σ'ὸν δασυήλους του νὰ πῶση,
 κ' ἀπ' ἑδῶ κ' ἀπ' αὐτὸς νὰ παύση κ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ μεταθῆση,
 κ' ἔκαμε καλά κ' ὁ Νίκας τραγωδίας νὰ σκοτωθῆ
 γὰρ νὰ μὴ μετατεθῆ.

Καὶ σ'τὴν τόσην μου τὴν ληξίν
 μοῦφεραν κ' αὐτὴν τὴν ληξίν
 τῆς Συνόδου τῆς Ἐκτίστου, τῆς ὁποίας ἤμουν ἤρωσ,
 γὰρ νὰ τὴν προσυπογράψω κ' ἔτσι νὰ τῆς δώσω κύρος.

Καὶ μὲ πόνον καὶ μ' ὀδύνην
 τὴν ὑπέγραψα κ' ἐκίνησα,
 μὰ πολὺ κορυφίστηκα
 καὶ κορυφιστότηκα.

Μὰ τί κόπος, μὰ τί κόπος... πρεῖς φορὰς ἀν' ἰδεμί τους...
 ἔνας κινεῖται κ' ἄλλος βγαίνει,
 μὰ σοῦ τὸκρυφα τὸ κρύπος
 οἷν ρωλοῦ τὰ πηγαῖα.

Εἰς τὰ χέρια σας ἀφῆνον τὴν Ρωμαικὴν φελούκα,
 καὶ σηκώσατε σ'τῆς πλάτας
 τὸν Προδυνπουργὸ τὸν Κόντε, τὸν Προδυνπουργὸ τὸν Δούκα,
 νὰ τὸν πῶτε σ'τῆς Ἀουκίτες.

Π.— Ἄρμ' ἀκουσε τί κόντενε τὰ πύθη, πατριώτη,
 κ' ἐκείνος ὁ Γεώργιος, θωρακοβίβρις κρύστη;
 ὁ Στάλος ὁ τῶν Βρετανῶν ἰσοῦξε μὲν ὀβίδα
 κ' ἐκίνησε παρ' ἑλλάδα
 βροτὴ μὲ μὲ κ' ἀνάβει
 κοπιὰ πρὸς τὸ καρ' ἴβι.

Κ' ἐν Ἐσκαζέ, κόντενητερα φαντίσου φουκαρῶ,
 τὴν τόση συμφορᾶ.
 Ἄρτιο, θὰ φωνάζαμε, Ρωμηῶν θωρακοβίβρις,
 σὺταν γραφτὸ μ' Ἑγγιλέκταις ὀβίδες νὰ φωντίζης.

Φ.— Μὲ κωνηγὸς ἐπήγανα νὰ πηῖω τεμποκίρυνδα,
 κ' ἐκεῖ σὸν τῆμαθα κ' αὐτὰ
 εἶπα σ' τοὺς φίλους δυνατὶ:
 φαίνεται πῶς ἐξήλεγον μὲ τὴν θωρακοβαρίδα,
 κ' ἔβαν πῶς ἀμολόγησαν τὴν κτύπητα κατὰ λάθος...
 αὐτοὺς οὐκ εἶπα πῶς μ' ἐμαῖς ἔχουν μεγάλου πάθος.

Κ' ἀκούετε καὶ μάθετε,
 γενναῖοι πηρομάχοι,
 ὁ Στάλος μας πῶς κἀθεταί
 σ'ὸν Ἄγγλων τὸ στομάχι.

Καὶ ὁδὸ μαστῶνας μας νὰ δοῦν, τῆς «Κίχλιας» καὶ τῆς
 «Κίσοιας»
 σ'ὸ κῆμα νὰ λικνίζονται,
 τότε τοὺς πᾶνον λίσσας
 κ' ἀμέσως δαμιονίζονται.

Τι κῆμα ποῦ χροῖμαμα
 πῶς ἤϊδαν ἑδῶ πέρα...
 τὸν θάρολό μας βροῖμαμα
 μ' αὐτὴν τὴν Ἑγγιλέτρα.

Βεβαίως ὁ Γεώργιος τοὺς κύντησε σ'τὰ μάγια,
 κ' ἐπίτηδες ἀμολόγησε γὰρ νὰ γενῆ κορυμάτσα.
 Μὰ μήπως καὶ σ'ὸ Φάληρον μὲ τρομερὸ τορπίλη
 καὶ βάρκες καὶ βαρκαρόνδες ἀγρίως δὲν ἠπτελεῖ,
 καὶ παρ' ἄλλων ὀβονάζει σ'τὰ γυναικία μπάνια
 κ' ἀπὸ τὸν φόβο κ' ἐρωσαν λογιῆς λογιῆς φωντίζη;

Σὺν μὰ παρὸ ἐπίτηδες τὰ κάνουν δίχως ἄλλο.
 Π.— Κ' ἐγὼ γ' αὐτὸ, βρε Φασουλή, ποσὸς δὲν ἀμφιβέλλω.
 Φ.— Ἐμπρός, μὲ τῆς ὀβίδες σας τοὺς Στάλους μας κενεῖτε,
 ἔξορμε τὰ τερεῖτα σας, τὴν κίβρα ποῦ τὴν πᾶτε:
 Μ.— Περιφρονοῦμεν τὸν Τζὸν Μπουτὶ τὰ κῆτη καὶ θαλάσσια.
 Φ.— Ἐπίτηδες σ'ὸν Ἀστανὸ θὰ πάνε γὰρ γυναικία,
 γηαὶ βεβαίως θ' ἀκουσαν κ' ἐκ φήμης ἔξορον δίαι
 πῶς ναυμαχοῦν τοὺς δονατικούς οἱ τῶν Ἑλλήνων Στάλοι.
 Π.— Πᾶμε λοιπὸν νὰ φέγωμε καὶ βλέτω μὲν ὀβίδα,
 κ' ὄρεσε κεραισῶνας, Φασουλή, μὲ μὲ παιρησανίδα.

Καὶ καρπόδαεις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄουμένως τῶρα φέρομεν εἰς γῆσιν τοῦ κοινῶ
 πῶς βροῖμα τὰ ποιήματα τοῦ Πι Συνδοσιῶ,
 μ' ἔφαρον μεγαλόστομον, μὲ λαθρον λυσιμῶν,
 καὶ μὲ πατρίδος ἀδοτήμα καὶ μ' ἐνθουσιασμόν.

